

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

v letošním roce nám vánoční svátky, loučení se se starým rokem a vítání nového přinesou neobvyklou spoustu volných dnů. A s tím souvisí základní otázka, kterou si zajisté klade každý: „Jak užitečně a zároveň krásně toho času využít?“ Přece nelze podlehnout dnes již dlouholetému rituálu, který nám nabízejí všechny ty nejroztodivnější televizní stanice, a nechat je běžet podobně, jako teče voda z kohoutku, a zhlédnout všechny ty „zaručeně vánoční“ Mrazíky apod.

Člověk si za svou existenci vymyslel nepřebernou řadu činností, někdy proto, aby se kvalitně bavil, jindy zase proto, aby jen tak zabíjel čas... (Strašné slovní spojení a ještě hrůzostrašnější lidská činnost – „zabíjení času“!) Nechci však být moralistou a tvrdit, že třeba já sám nikdy nepotřebuju jen tak lelkovat, byť si vzpomínám na snad jediné mé dětské trauma, se kterým jsem neustále obtěžoval svou maminku, kdy jsem u ní žadonil o odpověď na otázku: „Co mám, prosím Tě, dělat, když se zrovna teď tak strašlivě **nudím!**“ Nuda byl můj úhlavní raný dětský nepřítel, kterého jsem až posléze dokázal porazit četbou. I když dnes už dobře vím, že ono prosté lelkování je v pořádku i z hlediska osobní duševní a fyzické hygieny a že ke kvalitnímu životu patří.

Lidská bytost obvykle touží po rozličných zážitcích, ráda střídá maximální klid (třeba spánek, který byl mj. v jednom sociologickém průzkumu označen za nejvýznamnější lidský fyzický požitek – např. sex skončil až na 4. místě...) s maximální adrenalinovou aktivitou. A mezi těmito extrémy leží všechny ty činnosti, které se nám ze všech možných stran nabízejí. A kouzelné na nich všech je to, že ani jednomu z nich nelze holdovat nekonečně! Nelze nekonečně spát a nekonečně jíst a nekonečně sportovat atd. atd.! I proto nelze ani jeden z nich naordinovat jako ten nejvýznamnější a nejdůležitější a nejvíce potřebný. Vždyť, jak říkal moudrý Sokrates: „Nejdůležitější věcí ze všech věcí je míra těch věcí.“ Možná se dá ode mě očekávat, že to bude právě divadlo, které označím za tu nejkrásnější lidskou zábavu, ale to bych lhal. Patří zajisté mezi ty nejstarší a nejkvalitnější lidské zábavy, je dokonce označováno za biologickou potřebu člověka, ale znovu i zde platí to, že zábava v lidském životě nemůže a ani nesmí být jednostranná a má být co možná nejkomplexnější, co nejpestřejší a má se navíc vždy odehrávat na humánní bázi.

Česky řečeno, nikdy bychom se neměli bavit nad tím, co činí kohokoliv jakkoliv nešťastným. To jsou třeba karty, nebo jiný hazard – tedy zábava, která skutečně „zabíjí čas“, a přitom při ní ti, kteří vyhrávají, ničí ty, kteří musí zákonitě prohrávat. (Nemluvím o desetníkovém mariáši apod.) Obdobně zlá zábava pak spočívá třeba v pomlouvání těch druhých a při ní už nevyhrává vůbec nikdo. Doporučuju naslouchat těm, kteří mají zkušenosti a vědí, že např. jednou z těch nejlepších zábav je učení se – třeba cizím jazykům... A když mají pro ten jeden den už „dost naučeno“, jdou třeba na koncert, nebo do divadla, nebo aktivně sportují atp. Kvalitní zábavu charakterizuje aktuální zaujetí z probíhajícího zážitku i pocit racionálního i emocionálního naplnění po něm.

A o Vánocích je dobré si připomenout i ono lidské konání, které ani za zábavu nelze považovat, něco, co činí naše životy skutečně smysluplnými, a to je láska. Láska k našim blízním, která se projevuje na nekonečně mnoha úrovních i včetně té, že čas, který bychom jinak třeba „zabíjeli“, věnujeme plnohodnotně těm, které máme rádi. Nepromarněný dar života každého z nás je vizitkou našeho moudrého rozhodování, jak nakládat s časem nám vyměřeným – vždyť žijeme jen jednou, a to definitivně!

Za všechny své kolegy v Městském divadle Brno přeji Vám i Vaším blízkým nádherně dlouhé a pro bohatství zážitků nezapomenutelné svátky vánoční i šťastný nový rok!

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

PROSINEC
2013

CENA 25,- Kč

NA AMBASÁDĚ ČR V PAŘÍŽI

7. LISTOPADU 2013

Jaroslav Čejka Podzim

pustá krajina před očima nehybně leží a krvácí
na jazyku se něžné slovo přiotrávené obrací
slunce se brodí žlutým listím k dutému břehu svítání
noc pije z oken kalné světlo zbývá ho sotva do dlaní

*„Žurnálistika znamená otištění toho,
co si někdo jiný nepřeje vidět otištěné.
Všechno ostatní je public relations.“*

Eric Arthur Blair (25. 6. 1903 – 21. 1. 1950)
známý pod pseudonymem **George Orwell**,
britský spisovatel.

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

Je to znamenitý a známý herec, výborný šansoniér, někdejší člen Comédie-Française, odkud odešel, protože ho nudil klasický repertoár. Pána hrál třikrát ve třech inscenacích režiséra a herce Nicolase Briancona, který vždy hrál Jakuba: 1998, 2008, 2012. Briancon má v úmyslu čas od času se ke Kunderově hře vrátit, a pokud možno ve stejném obsazení ji znovu nastudovat; jak říká, chce v této roli zestárnout, a Yves Pignot v úloze Pána bezpochyby také.

POZDRAV Z PAŘÍŽE – YVES PIGNOT

A la magnifique troupe de Jacques et son Maître,

*Chers artistes, chers tous,
Merci, mille fois, dix mille fois merci pour ce beau spectacle. Pardon de ne pas avoir pu vous attendre pour vous féliciter chaleureusement chacune et chacun mais j'étais attendu pour tourner dans un film en dehors de Paris et je ne pouvais pas prendre le risque d'être en retard. Je suis parti sur mon tournage avec la tête dans les nuages, pleine de votre générosité, de vos inventions, de cette pièce que je pensais bien connaître et que grâce à vous je redécouvrais. J'aurais aimé vous le dire et vous remercier de vive voix, je l'ai fait par le truchement de Milan Kundera que j'ai eu au téléphone le lendemain en lui relatant tout le plaisir que j'avais éprouvé de vous voir dans cette belle énergie si joyeuse. Le théâtre peut procurer des moments de plaisirs rares et intenses mais seulement de la façon dont vous l'avez donné avec joie, intelligence et noblesse.*

Bravo à vous tous et encore un grand merci.

Yves Pignot (Je jouais «Le Maître» à Paris)

Vynikajícímu souboru Jakub a jeho pán

Milí herci, milí všichni, děkuji, tisíckrát, desetitisíckrát děkuji za to nádherné představení. Omlouvám se, že jsem na Vás nemohl počkat, abych vřele poblahopřál každé a každému z Vás, ale čekali na mě za Paříží, kde natáčím film, a nemohl jsem riskovat, že přijedu pozdě. Odjížděl jsem na své natáčení s hlavou v oblacích, plný Vaší šlechetnosti, Vašich invencí, této hry, o které jsem si myslel, že ji znám, a kterou jsem díky Vám znovu objevil. Byl bych Vám to rád řekl a poděkoval Vám osobně, udělal jsem to prostřednictvím Milana Kundery, kterému jsem druhý den volal a popsal jsem mu celé to potěšení, které jsem cítil, když jsem viděl, jaká z Vás vychází krásná a radostná energie. Divadlo může připravit okamžiky vzácného a intenzivního potěšení, ale jen tehdy, je-li podáno způsobem, jakým jste to udělali Vy – s radostí, inteligencí a noblesou.

Bravo Vám všem a ještě jednou mnohokrát děkuji.

Yves Pignot (Hrál jsem „Pána“ v Paříži)

foto: Jef Kratochvíl

ČERT TĚ VEM

ALENA ANTALOVÁ

Přemýšlím, v čem je její kouzlo. Proč se, kdykoli vejde na jeviště, divákům zatají dech a začnou jeden druhému šeptat: „Máme štěstí, dnes hraje!“ Když jí řeknete, že je úžasná, odpoví, že každý je úžasný, jen na sobě musí pracovat a nenechat se semlít světem. Oslovil mě její velký herecký talent, píle, obrovský elán, ale především také křehká a citlivá duše plná lásky a moudrosti. Její myšlenky dodávají sílu a nutí k zamyšlení. V divadelních recenzích se často používá slovní spojení, že nějaký herec v určité své roli zazářil. Věřte mi, že Alena Antalová nezáří jen na jevišti, ale především v životě.

Znamením jste Lev – cítíte se jím být i v osobním životě?

Možná se až tak nevyznám v tom, jaký by měl Lev být, ale rozhodně nejsem ten Lev, který chce být středem pozornosti a dominuje společnosti v nějaké zábavě, to mi vždycky spíš vadilo. Na mě působí hrozně moc různých vlivů, protože mám ascendent ve Štíru, Měsíc byl v Rybě, takže to jsou naprosto protichůdné vlivy, jsem takový „míšaš“.

A myslíte si, že tyto věci ovlivňují lidskou povahu?

Hlavně si myslím, že skoro nic nevíme. My opravdu víme jen procento všeho. A je jenom v naší lidské pýše, že si myslíme, že víme úplně všechno. Já si myslím, že nevíme absolutně nic a všechno může být úplně obráceně. Takže se snažím na ničem nelpět a už vůbec ne na tom, co vymyslí lidé! Jsem přesvědčená, že je to ještě úplně jinak, ale ani nepotřebuji vědět, jak... Pro mě je nejdůležitější plynout životem co nejšťastněji i proto, aby lidé kolem mě byli šťastní.

Jak vnímáte krásu a co pro vás znamená? Je to něco materiálního, nebo něco, co je někde jinde – mimo nás a odráží se do reality?

Myslím si, že všechno tady je. Všechno, co potřebujeme, všechno, po čem toužíme. Všechno je nám na podnosu dáno. Všechno krásné tady je, jen my to nedokážeme vidět, odhalit a přijmout. Život je velmi štedrý a velmi dává, jenom to musíme dokázat vnímat. Každý den nám dává tolik naděje, tolik radosti a tolik krásy! Jenom už to, že se můžeme nadechnout, je taková míra svobody a taková naděje! Jenom my, jako lidské bytosti, jsme nedokonalí, protože tu krásu pořád hledáme v něčem, za čím se musíme hnát, přitom život už neví, jak tu lásku a krásu do nás dostat, abychom ji přijali. Na druhou stranu je velká dřina pěstovat si kulturu sebe sama a nedovolit společ-

nosti, abychom žili podle šablony. Je těžké žít svůj vlastní život, a ne život podle kopírky. Je těžké, abychom nebyli nešťastní z toho, že třeba nemáme dokonalé míry, ale je důležité, aby každý věděl, že je nejlepší a jedinečný právě takový, jaký je, protože nikdo jiný na světě takový není!

Ale ve společnosti dnes převažuje především materialismus a bezhlavá honba za mocí a penězi. Když potkáte takové lidi, co si o nich myslíte?

Mně je takových lidí moc líto, protože nikdy nemůžou být šťastní. Vždycky bude někdo mít lepší auto nebo šikovnější děti. Pokud vás chytne tato špatná „chobotnice světa“, tak v této honbě člověk vlastně nikdy nepřestane, protože je takto nastavený. Vždycky je ale

než vyšší cíle. Ale toto je ta práce, kterou na tomto světě máme udělat.

V předchozích rozhovorech jste říkala, že věříte také na minulé životy. Teď jsou Dušičky (naš rozhovor vznikl těsně po svátcích Všech svatých a Všech věrných zemřelých, pozn. red.), lidé jsou depresivní. Jste velmi duchovní člověk, jak tyto věci vnímáte?

Já už od malička v dušičkovém období ožívám, pro mě je podzim velká energetická injekce, to šero, vlhko a tmavé večery! Podzim mám nejraději ze všeho, i dušičkové období. Zažila jsem porody, které jsou vlastně energeticky velice blízko smrti. Myslím si, že porod je něco velmi podobného jako smrt, protože nevíte, co bude a jaké to bude. Jste hnána něčím, co vás přesahuje, a zjistíte, že čím víc se tomu poddáte, tím

Nesmíme se dát!

šance – i vteřina před smrtí stojí za to, aby si to člověk uvědomil a vysvobodil se z jejích spárů. Pokud si nebude vytvářet svoje štěstí, které je úplně individuální a které se nepodobá žádnému štěstí nikoho jiného, protože to je zase život někoho jiného, tak je to začarovaný kruh. A zdá se mi, že je to zdržování a ztráta času. Protože, co všechno se člověk za tu dobu může naučit, pocítit a získat!

Mnohokrát jste dostala cenu Křídla v divácké anketě Městského divadla Brno. Co dává křídla vám a věříte na nějaká křídla, která nad námi bdí?

Já to беру jako normální, protože každý má svého anděla. Život chce všechny lidi chránit a chce jim pomáhat, jenom to přijmout! Jenom se otevřít a tu lásku přijmout! Podle mě právě toto je úplně normální věc, ne, že jsme objevili Ameriku. Jen dovolit této síle – těm andělům, přírodě, Bohu, nebo jakkoli to člověk nazve, abychom nebyli spoutaní konvencí a abychom dávali životu co nejmenší překážek, takže pak si můžeme životem léhat a plout po nádherně řece. Když se nebojím dát důvěru, jsem uvolněná a nechám věci volně plynout, na čemž také pilně pracuji, tak se věci dějí úplně správně, přirozeně. Toto je základ. A na tom se teprve staví! Všechny konvence učí lidi se bát, aby křídla neměli. Sevřou je, aby měli strach, protože je jednodušší mít nějaké stádo

mň starostí se nadělá. Je to zase jen o tom strachu – to je i u smrti. Jsme jako děti v břiše – rodíme se do něčeho nového, ale nevíme kam. Těším se, jak to bude. Pro mě je to, že jsou různé životy, normální, nepotřebuji tomu ale rozumět rozumem, protože ten na to prostě nemá.

Ale obraťme teď list od nadčasových otázek lidského života směrem k vašemu životu profesnímu. Jak probíhala výuka muzikálu začátkem 90. let, kdy jste studovala JAMU, a jaké dovednosti jsou pro muzikálového herce důležité?

My jsme byli první ročník muzikálového herectví, které založil pan Mihula s paní Herfortovou. Richard Mihula, průkopník hudebního divadla v Brně, nám ale po dvou letech zemřel, tak to převzal Standa Moša. Co se týče kariéry, myslím si, že je nutné neustále se učit. Muzikálový herec musí umět mnoho věcí – dobře hrát, pochopit, co je divadlo a správná herecká situace, dobře a uvolněně zpívat, pohybovat se na jevišti... Toto všechno se ale jenom ve škole nenaučí.

V roce 1999, ve svých 27 letech, jste obdržela Cenu Thálie v kategorii Talent do 33 let za titulní roli ve hře Mistr a Markétka. Co to pro vás znamenalo a nebyl to trošku limit, získat tuto nejprestižnější divadelní cenu v České republice vlastně na začátku kariéry?

Mě to potěšilo kvůli tomu, že to potěšilo rodiče, babičku a dědečka. Já vím, co nevím a co neumím. A to, že jsem dostala nějakou cenu, ve mně nic nezměnilo. Tu cenu dostalo taky moc lidí, které jsem viděla, a vůbec se mi nelíbili. Nikdy nestavím na názoru okolí, samozřejmě mám lidi, kterým věřím, a jejich názor mě zajímá. Jsem ráda, když mám pěkné nabídky a to, co hraju, mě baví, když si dokážu

dávat co nejmíň překážek a dokážu to udělat nejlépe, jak umím. Potom už je jedno, jestli to má úspěch, nebo ne. Pro mě je ta největší meta, když vím, že jsem pro to udělala všechno, a představení dokážu zahrát a zároveň si ho užít. Nic pro mě nemůže znamenat víc.

Které role vás v 90. letech nejvíce formovaly? Hrála jste např. Roxanu v Cyranovi z Bergeracu, Helenu v Keanovi IV., Desdemonu v Othellovi, Matku v Babylonu nebo Lízu Ďulínkovou v My Fair Lady (ze Zelňáku).

Každá role mi dala milion věcí, které umím, a milion, které neumím. Každá mě posunula dál, nedá se říct, která víc a která míň. Každá je pro mě nejvíc. V ten moment žijete jenom pro to. A vrtáte se v ní a pod mikroskopem ji zkoumáte, na miskách vah vážíte a přispíváte ingredience – je to prostě nádherná alchymie!

V roce 2004 se otevřela nová Hudební scéna, která umožnila nástup velkých muzikálových hitů. Hrála jste v mnoha z nich – Sukie v Čarodějkách z Eastwicku, Nanu ve stejnojmenném muzikálu, Dolly v Hello, Dolly!, Mámu Mortonovou v Chicagu, naivní Audrey v Kvítku z horroru. Jak se vám na tomto jevišti tvoří oproti původní Činoherní scéně, kde jste hráli v 90. letech?

Oproti Činoherní scéně je to samozřejmě posun v titulech. Předtím to nebylo možné. Toto k muzikálům patří – musíte mít dokonalé zázemí, velký orchestr, dobrého zvukaře, světla, odposlech, dobré mikroporty, což nikde v Česku i Slovensku nenajdete, proto mě to ani nikam jinam neláká. Toto je pro mě top. A jde to ruku v ruce s výkonem – když se člověk neslyší, nemůže dobře zpívat. Je úžasné, že tyto podmínky tady máme, to je jedinečné, a ještě když se snažíme o dobré divadlo, což je pro mě základ i v muzikálech, tak je to radost!

Hraje se vám líp role, která je vám povahově blízká, nebo je větší výzvou hrát někoho, kdo je úplně jiný?

Mnohdy je mnohem jednodušší, když to nejste vy. Když jste to vy, jste blízko chybě, protože byste to udělala vy, ale nemůžete, protože je to např. Dolly. Je alchymie to správně namíchat, a když se to nestane, divák vám neuvěří a nejde s dějem, ani neví proč.

Čtete si kritiky?

Málokdy. Já mám sklon k tomu nevěřit chvále a záporné ohlasy si moc brát. Pro mě je jednodušší jít svojí cestou a dělat to tak, jak nejlíp v dané chvíli umím, abych měla sama před sebou čisté svědomí.

V letošním roce přišla také krásná role Grizabelly v Kočkách, jak tuto píseň, při které pravidelně pláče téměř celé obecnstvo, vnímáte? Má totiž velmi silné poselství.

To je jenom díky Standovi Mošovi, který tuto situaci přirozeně vystavěl až k extrému, že to takto sepne a diváci jsou dojatí. Každý má totiž nějaká trápení, každý má nějaké staré resty, každý se potřebuje s něčím vyrovnat, každý kdysi dávno, nebo včera něco hodil za hlavu. To, že ona jde pro nějaké odpuštění, je jedno pro jaké, je každému blízké, protože každý děláme chyby, každý by někdy potřeboval pohladit nebo odpustit.

Máte ráda kočky? Myslíš ty čtyřnohé.

Já si vážím všeho živého a mám k tomu velký respekt. No, kdysi jsem měla kocoura Viktora a bylo to skvělé. Zatím mám ale kopy dětí, tak nemám čas, ale určitě je to velmi obohacující. Zvířata taky dávají na frak té špatné „chobotnici světa“ a učí nás vnímat a cítit na jiné úrovni.

Měsíc prosinec je také tradičně měsícem Mary Poppins – jak se na ni letos těšíte?

Naposledy jsem ji hrála před dvěma roky, tak se na sebe hrozně těšíme! Je to nádherná role. Já budu mít taky štěstí, že se s Mary potkám.

Kouzlo Mary spočívá především v její schopnosti pracovat s fantazií, díky které dokáže i z obyčejné procházky parkem udělat nevšední zážitek.

Ona umí ty krásy vidět, kdežto my to neumíme. Moc bych si přála být Mary pro své děti a moc se o to snažím.

A věříte stále, že stačí jen chtít a vše je rázem možné, jak to říká Mary?

O tom jsem přesvědčená a vím, že to tak je. Všechno čeká – tedy čeká láska, peníze, zdraví a klepe nám to na mozky, ale my pořád vzdorujeme, stačí jen být větší houba.

Nejnověji zkoušíte hru Podivný případ se psem, jak se vám toto téma líbí? Hrajete matku autistického Christophera, je vám v něčem blízká?

Četla jsem i knižní předlohu, ale dramaturgie je mnohem lepší, protože konfrontuje svět autistického chlapce s okolní realitou. Judy je v něčem trošku nedospělá, trošku holčička. Je hrozně láskyplná, ale zároveň je pudová a někde prostě udělá chybu jako my všichni. Je to milující máma, i když svého syna opustí. Když jsem si tu hru přečetla, udělalo se mi z ní nejprve trochu špatně. Pak jsem si řkala: „Udělám si to? – Svě duši, tělu...“, protože vím, kolik mě to bude stát síly. Ale věděla jsem hned, že to udělám. A zase vás to posílí a posune dál, uvědomíte si, že v životě vám vlastně nic nechybí, když máte zdravé děti. Je mi hrozně líto takových lidí, kteří je nemají. Život jim teda naloží, ti musí táhnout těžkou káru. Před takovými lidmi smekám, protože to jsou teprve problémy.

A co vaše děti – chodí se na vás dívat do divadla nebo na zkoušky?

Alenka je úplný fanatik, ta by nejedla, nepila, jen kdyby tady mohla sedět a dívat se. Eli to moc nebaví.

Zpíváte si s nimi?

Pořád zpíváme.

Vášim dědečkem byl slavný scénograf Ladislav Vychodil, myslíte, že by vaše děti po něm mohly nějaký výtvarný talent podědit?

Byla bych ráda, kdyby byly šťastné v čemkoli! Kdyby jim to ještě šlo, to by bylo úplně krásné! Snažím se vypátrat to, co je těší, a podpořit to. Janíček je výtvarně po mně – stromček a domeček. (smích) Janíček určitě ne. Ale zase vyniká třeba v golfu. Děvčata jsou šikov-

nější, ale zatím nepozorují nějaký obrovský výtvarný talent. I když Elenka jednou přišla, že ji vybraly do výtvarného kroužku, ale chtěla chodit taky třeba do juda nebo do kroužku rybaření. (smích)

Jaké pohádky dětem čtete?

Je to komplikovanější, protože každé dítě je v jiném věku (Alenka má 8, Elenka 6, Janíček 4 a Maruška 1 rok). Můj muž čte pohádky, které vždy přizpůsobí naší rodině. Takže když je tam dědeček – je to dědeček Mireček, když babička – babička Danička, nebo Maruška a holčičky Alenka a Elenka. Všechny pohádky jsou o naší rodině. Nebo jednou dokonce vyprávěl pohádku o stavbě plotu (je stavař). (smích)

Jak se těšíte na letošní Vánoce a jak je budete slavit?

Na Vánoce se moc těším, i pro děti jsou velmi důležité. Kapr musí plavat ve vaně! A určitě bude slovenská kapustnica (zelačka, pozn. red.). Stromeček vždy strojíme spolu. Protože máme velkou rodinu, Ježíšek u nás naděluje dárečky už 24. prosince ráno. Má to své výhody, protože si to může Ježíšek pěkně připravit a děti už ráno v pyžamkách sondují, jestli tam dárečky opravdu nechal, a s nadšením zjistí, že ano! Na Štědrý večer se celá rodina sejde u manželovy sestry Ivy v Hrušovanech u Brna a 25. prosince jedeme do Bratislavy, kde mají děti prarodiče.

Líbí se vám nazírat na svět dětskýma očima a měl by si člověk tento nevinný a čistý pohled udržet i v dospělosti?

Jasně! Nedat se! Mít naději a fantazii! Děti jsou to nejkrásnější. Neznám větší vzrůso, pokud chce člověk poznat lásku v prapodstatě, měl by děti mít. Pro nás ženy je to ještě intenzivnější díky tomu, že to dítě máte prostě v břichu a že ho porodíte. Teď se omlouvám všem mužům, ale toto bohužel nemůžou pocítit. Proto jsem ráda, že mám tolik děvčat, že toto budou moci zažít. Jarda jsem moc ráda, že jsem rodila já, a ne manžel. Protože když vidíte, že vaše milované bytosti jsou vlastně v ohrožení života a vy jim nemůžete pomoci, to je podle mě mnohem horší, než když se vás to přímo týká! Nejradši bych je všechny měla pořádkem v břichu! Když je totiž dítě ve vás, je daleko bezpečnější a máte nad ním přehled, kdežto

teď jsem z toho na nervy. Nic s vámi tak nezamává a nic vám nedá takový nadhled jako dítě!

Díky za krásná slova!

Text: Bea Křížová,
Foto: jeř Kratochvil

OBLÍBENÉ

Oblíbená knížka

Pro mě je bezkonkurenční *Zdroj* od Ayn Randové.

Oblíbená barva

Mám ráda pestré, lentilkové barvy. Červenou, žlutou, bílou, tyrkysovou...

Oblíbený strom

Každý. Stromy – to je taková krása!

Oblíbená květina

Mám ráda všechny živé květiny, ne ty umělé. Miluji šefík a slunečnice, teď chryzantémy – nejlépe v tmavě hnědé, fialové, bílé, protože jsou poslední kvetoucí. Nemusím květiny ze skleníku. Miluji také růže z babiččiny zahrady, které si rostou, jak chtějí, miluji i ty rovné, ale v těch není až takový život. Taky jarní narcisy, tulipány, frézie, kosatce nebo konvalinky! Klidně bych mohla být květinářka! Květinářství mě nabíjí – vůně života mi dodává sílu. Role květinářky Ludmily v *Četnických humoreskách* si mě našla doslova za odměnu.

Oblíbený turistický cíl

„My home is where I am.“ Já totiž v životě netíhnu k ničemu. I když jsem byla na různých místech a v nejkrásnějších koutech světa, uvědomila jsem si, že krásu nesu s sebou, mám ji v sobě. Nemusím za ní doputovat. Netoužím po tom, že někam dojdu, někdo mi něco dá... Každý má všechno. Jen ty vnitřní komnaty se musí otvírat, až se postupně spojí, až je tam celek, kde je všechno, a pak už jen stačí s láskou a radostí žít.

Oblíbená hudba

Momentálně mám ticho. Protože mám kolem sebe hodně hluku (děti) a to ticho je hrozně krásné. Jinak mám moc ráda vážnou i některou moderní hudbu. Můj sen je mít předplatné do Filharmonie, nebo abychom chodili s manželem tančit, třeba tango!

Disney's and Cameron Mackintosh's

MARY POPPINS

Superkalifradžilistikexpijalidózní
muzikál o kouzelné chůvě

11. – 21. prosince 2013

Posledních 15 představení!
Pouze v prosinci 2013
na Hudební scéně MdB

*Andrea Březinová, Jaroslav Matějka,
Lucie Zedníčková a Jakub Zedníček
v pařížském metru*

V OSLNĚNÍ PAŘÍŽÍ

MIREK HOMOLA

„Ahoj, ahoj, uvidíme se,“ loučil se Milan Kundera s Městským divadlem v Paříži

Městské divadlo už své příznivce překvapilo mnohokrát. Muzikály, dramaturgiemi slavných autorů, inscenacemi s výrazným rukopisem zkušených dramaturgů, režisérů i herců.

Úspěchy na vystoupeních za hranicemi také nejsou velkou vzácností. Když se však chystala poslední výprava do Francie, bylo to přece jen něco úplně jiného. Paříž byla městem, kam ještě nikdy „Městské“ nevyjelo. A uspět u vyprodaného publika ve městě nad Seinou, ve městě, které nikdy nespí a jehož slavné scény už patří k legendám divadelnictví a kabaretů, to je přece jen něco jiného. A když se k tomu začalo ještě uvažovat, že by snad na představení Milana Kundery *Jakub a jeho pán* mohl přijít samotný autor, nejslavnější žijící spisovatel českého původu, dostala divadelní mise za hranice úplně jinou dimenzi.

„Kdepak, na takové velké město já moc nejsem. Těch lidí je až trochu moc,“ povzdychl si v předvečer představení Honza Mazák v podzemí nepřilíši čistého a bez ustání spěchajícího pařížského metra. A nebyl sám, jeho tepot metropole ohromil. Každý, kdo zde byl poprvé, měl zřejmě stejné pocity. Ty však jako kouzlem ustoupily po vstupu do nádherné vily, která je domovem českého velvyslanectví. Dům zakoupený už v prvních letech nově vznikajícího Československého státu je nejen nádhernou stavbou s bohatou renesanční výzdobou. Je také v úžasné lokalitě prakticky přímo pod nejznámějším symbolem Paříže – Eiffelovou věží, na kterou skýtala terasa ambasády pohled umocněný nočním osvětlením. Ani zde na jistě informovaném velvyslanectví, jehož pracovníci se o soubor celého divadla výborně postarali, však nedokázal nikdo s určitostí říct, zda mistr Kundera na představení, nebo alespoň na návštěvu před ním přijde. „U něj se to nikdy nedá odhadovat. Společnost nevyhledává, o popularitu nestojí. Je doma se svými romány, které stále vydává, a vlastně ani o nic jiného nemá příliš velký zájem,“ odpovídali na dotazy, nebo jen krčili rameny lidé, kteří to ke spisovatelům, jehož čte celý svět, mají blízko.

Generální zkouška, při níž si museli herci zažít a odzkoušet jiný, ne příliš velký prostor, než na který jsou doma v Brně zvyklí, v Le Théâtre de l'Alliance Française na Boulevard Raspail, začala ve čtvrtek ve čtyři hodiny odpoledne. Technici naposledy odzkoušeli elektronické zařízení na čtení francouzských titulků a všichni, co k divadlu patří, zaujali svá místa a taky v jiných prostorách budovy se vše připravovalo na večerní představení, když do budovy vstoupil nenápadný pár. Nakrátko střížená šik dáma s mužem v tmavém plášti. Věra a Milan Kunderovi přišli tak, jak je provází i jejich pověst. Bez halasu, skromně. Krátce se pozdravili s herci, pan Milan podepsal rub divadelního plakátu představení, k autogramu přidal i svoji typickou kresbičku a generálka, ze které se v tu chvíli stalo regulérní předpremiérové představení, mohla začít. Na scénu vstoupili s obvyklou vervou Jakub a jeho Pán. Děj příběhu plného lidských slabostí i citu se rozběhl naplno. Kunderovi seděli v šesté řadě a jejich pozornost inscenaci byla nelíčená. To mohli sledovat i ostatní, kteří měli v tu chvíli to výsostné právo tvořit spolu s Kunderovými obecnostvo. Režisér Standa Moša, dramaturg Jiří Závíš, tvůrkyně

kostýmů Andrea Kučerová a divadelní fotograf Jef Kratochvil, kterého možná poněkud svrběly prsty, ale své nádobíčko tentokrát nechal disciplinovaně odpočívat. Tak si to Kunderovi přáli a tak to bylo.

Dvě hodiny zábavy i moudrých dialogů, které tolik ležely v žaludku bývalému režimu. A když pak Pán v slavné závěrečné scéně vede svého sluhu Jakuba „vpřed“, Kunderovi začali tleskat.

„Tak to se nám ještě v životě nestalo, aby se hrálo jen pro nás. Vid? Bylo to skvělé,“ nešetřila chválou Věra Kunderová. A jak hodnotil výkon autor?

„Původně jsem si připravil několik obecných připomínek, které by se mohly třeba hodit, ale během představení jsem je všechny zapomněl. Bylo to opravdu moc krásné. Herecké nasazení, spád představení, i jeho jistá komornost. To vše se mi moc líbilo. Vyřídíte prosím všem velké poděkování,“ uvedl Kundera poté, co podepsal s věnováním divadlu plakát, a pak se již bez dalšího otálení odebral domů. Nicméně ještě před tím, než čtyřiaosmdesátiletý velikán literatury odešel, vyjádřil přání, že by se rád na nějaké další představení, když mu to zdraví a okolnosti dovolí, přijel ještě do rodného Brna podívat. Jeho pozdrav a loučení s herci a vlastně celým osazenstvem divadla, které se na předvedení inscenace podíleli, bylo toho jasným důkazem.

„Ahoj, ahoj, uvidíme se,“ loučil se Milan Kundera.

*Marie Chatardová,
Zdeněk Helbich
a Ladislav Kolář*

*Alice Zafirejšová, Jana Musilová,
Lucie Zedníčková, Viktor Skála
a Petra Kačírková*

O tom, že jeho poděkování nebyla jen pouhá zdvořilostní formalita, svědčila skutečnost, že ještě před večerním představením, na které bylo beznadějně vyprodáno a které si například nenechala ujít ani Magda Vášáryová, hercům poslal karton šampaňského.

Publiku, které tvořili z velké části mladí Francouzi, byly nápomocny titulky, na závěr aplaudovalo nejen Jakobovi a jeho Pánovi či skvělé Lucii Zedníčkové v hlavní ženské roli Hostinské nebo bezchybně zrádcovskému Martinu Havelkovi coby Rytíři Saint-Ouen, ale především autorovi, který již večer sice nepřišel, ovšem kvůli tomu, aby viděl na vlastní oči svou hru odpoledne, dokonce zrušil cestu do Itálie, kde mu v těchto dnech vychází nová kniha.

„Na začátku všeho stojí primátor města Brna Roman Onderka, který osobně před dvěma lety v Paříži Cenu města Brna za literaturu panu Milanu Kunderovi dovezl. Na toto setkání tehdy nesl primátor vzkaz a prosbu, zdali by pan Kundera přece jen nedovolil, abych mohl některý z jeho románů zdramatizovat, protože o tom dlouho přemýšlím. A protože jsme se neznali, byl Milan Kundera jako obvykle neoblomný. Ovšem aby alespoň vyjádřil dobrou vůli a přátelský vztah, poslal mi s osobním věnováním knihu *Jakub a jeho Pán*, kterou mi Roman Onderka v roce 2011 věnoval k Vánocům. Do té doby jsem však kolem tohoto titulu, který se

jako jediný u nás může hrát, byť s tím také musí autor souhlasit, obcházel, protože poté, co hru hráli pánové Bartoška a Heřmánek, jsem inscenaci považoval za tak trochu nedotknutelnou záležitost. Ovšem na druhé straně to byl tak silný popud, že jsem se nakonec rozhodl udělat ji po svém, tak jak inscenaci vidím já, a s velkou láskou jsem ji nastudoval. Milan Kundera divákům přes telefonický most při premiéře v říjnu 2012 vzkázal, aby se jim jeho *Jakub a jeho pán* líbil. Už tenkrát poslal hercům bednu šampaňského a jeho manželka Věra poslala děvčatům na jeviště kytice růží. Bylo to nesmírně milé a sympatické. Milan Kundera měl své „zvědy“ v obecnstvu, já vím minimálně o třech, kteří mu hned po premiéře nadšeně referovali. Napsal nám tehdy sice poděkování, ale my jsme hodně stáli o to, aby inscenaci viděl na vlastní oči. A tak vznikl ve spolupráci s Českým centrem v Paříži i s Velvyslancetvím

ČR nápad, že letos na podzim Paříž navštívíme a inscenaci tady představení. Samozřejmě že jsme nevěděli, jestli představení pan Kundera navštíví, či nikoli. A nakonec tedy byl natolik zvědavý a zároveň vstřícný, že přišel na naši generálku, inscenaci označil opakovaně za krásnou a neustále zdůrazňoval, že z ní má nádherný zážitek,“ uvedl Stanislav Moša.

Podle náměstka Zdeňka Helbicha se představení mohlo uskutečnit i díky dobré spolupráci nejen s městem Brnem, ale především s ambasádou a Českým centrem v Paříži. „Publikum tvořili znalci Kunderova díla zde v Paříži a také studenti zdejších škol, které mají družbu se školami v ČR. Zájem o představení byl vskutku mimořádný. Divadlo s kapacitou čtyři sta míst bylo zcela vyprodáno včetně přístavků a ani nebylo možné uspokojit všechny zájemce,“ uvedl Zdeněk Helbich. Oproti brněnské scéně byl poněkud problém s místem na jevišti a také elektronické titulky po stranách nevelkého jeviště se mohly Francouzům v inscenaci, která je založená na precizním dialogu, sledovat přece jen obtížněji. Nicméně podle reakcí během představení bylo zřejmé, že tato obava byla nakonec zbytečná.

Zorganizovat za účasti slavného autora takovou akci, která byla zároveň premiérovým vystoupením Městského divadla v Paříži, však nebylo úplně běžnou záležitostí. To potvrdil i zástupce ředitele Českého centra Jean-Gaspard Páleníček.

„Hostování českého divadla tady v Paříži bylo příkladem vzájemné spolupráce mnoha lidí, ovšem to, že se na představení, tedy generálku, přišel podívat sám pan Kundera,

bylo naprosto výjimečnou záležitostí. Chceme tuto událost, stejně jako úspěch představení ještě následně prezentovat, ovšem jak to bude v souvislosti s Milanem Kunderou, to musíme teprve prostřednictvím jeho přátel zjistit,“ podtrhl jedinečnost pan Páleníček.

A jak se hrálo za přítomnosti slavného autora hlavním protagonistům?

Jan Mazák (Jakub)

Přiznám se, že jsem ani moc nemyslel na to, že v hledišti Milan Kundera sedí. Snažím se hrát vždycky stejně. Spíš mě mrzelo, že jsme museli bojovat s novým prostorem. Proto měla zkouška svoje mouchy, nebyl to alespoň zpočátku podle mne úplně plnohodnotný výkon, ale o to víc mě těší, že byl pan Kundera spokojený. Snad z našeho nasazení po-

znal, zvláště potom, co jsme se s některými úskalími poprali a uklidnili se, že to hrajeme naplno a že naše vystoupení mělo zvláště ke konci výpovědní hodnotu daleko větší. Mám osobní zážitky s jeho knížkami, uvědomuji si, kde jsem je četl, a i proto mě těší ten pro mne nezapomenutelný pocit, že jsem mohl hrát pro jednoho z největších žijících Čechů.

Viktor Skála (Pán)

Trochu jsem zpočátku trému měl. Uvědomoval jsem si, že hrajeme vlastně pro dva diváky. Přece jen jsem při představení zvyklý na publikum, ale toho pocitu jsem se brzo zbavil. Větší problém jsme však měli s prostorem, který nám francouzské divadlo poskytovalo. Ovšem nakonec jsme se vyrovnali i s tím a vypadalo to, že Kunderovi byli s výkonem skutečně spokojeni. Já osobně si myslím, že kdyby měli možnost vidět i večerní představení, které jsem si mimochodem velmi užil, tak že by byli ještě spokojenější. V každém případě je to zvláštní a vzácný zážitek, kterého si jako herec hodně považuju. A to nejen ten zážitek z odpolední generálky, ale i z večerního představení před plným sálem.

Lucie Zedníčková (Hostinská)

Hrát před panem Kunderou pro mne svazující nebylo. Hrála jsem to před ním jako před kterýmkoli jiným. Tedy naplno. Máme to nazkoušené a snažila jsem se jako vždycky hrát na maximum. Byť není zcela zvykem, aby se generálka hrála jako představení prakticky pro dva lidi. Ale mám za to, že o to to bylo vtípnější. V našem divadle jsme zvyklí, že se tam dělá spousta věcí, které nejsou zcela běžné, proto to divadlo tak dobře funguje. My, tedy hlavně moji kolegové, kteří jsou v angažmá mnohem déle než já, jsou zvyklí úplně na všechno. A to je právě na tomto divadle půvabné. A že jsme dnes zažili takovou událost mě zas tak moc nepřekvapilo, protože to k našemu divadlu patří.

*Text: Miroslav Homola
(autor je redaktorem Práva),
Foto: jef Kratochvíl*

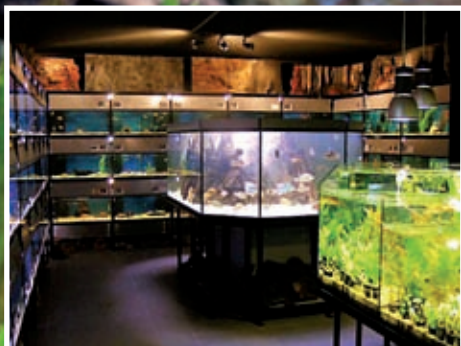
SkloREX-Akvárium, spol. s r.o.

Koperníkova 19

615 00 Brno – Židenice

www.sklorex-akvarium.cz

- **Sériová i zakázková výroba akvárií, terárií a akvarijních nábytkových kompletů.**
- **Široký sortiment výrobků značek Eheim, Tetra, Sera, Atman a dalších.**
- **Přes 200 druhů akvarijních ryb a desítky druhů akvarijních rostlin.**

Papežka

původní historický muzikál

Hudební scéna

3. – 7. prosince 2013

DERNIÉRA

Mary Poppins

superkalifradžilistikexpijalidózní muzikál

Hudební scéna

11. – 21. prosince 2013

Flashdance

taneční muzikál

Hudební scéna

27. – 31. prosince 2013

Donna W. Cross, Dennis Martin:

PAPEŽKA

Podle svého bestselleru americké spisovatelky Donny W. Cross *Papežka*, který vyšel ve více než třiceti jazycích a podle kterého byly natočeny již dva celovečerní filmy, napsal mladý německý muzikálový skladatel a textař Dennis Martin (autor muzikálů *Elizabeth* a *Bonifatius*) muzikál vyprávějící téměř neuvěřitelný příběh – legendu o ženě, která v polovině devátého století usedla na papežský stolec. Mladinká Jana je dívkou, jež se zcela vymyká svému okolí i zažitým představám o ženách, jejich možnostech i poslání. Je výjimečně chytrá a talentovaná. Nejprve se jí, proti všem tehdejším zvyklostem, dostává i jako dívka legálního vzdělání. Následně pak může v převleku za svého nešťastně zabitého bratra pokračovat v učení. Samozřejmě že je díky tomu neustále na útek, a tak její cesta pokračuje až do Říma, kde se stává nejprve léčitelem nebohých, až se nakonec stane lékařem samotného papeže a následně i jeho nejbližším rádcem. Když papež násilně umírá, stává se Jana – Jan jeho následníkem. Milují ho především prostí lidé – chudí a nemocní, kterým obětuje své osobní štěstí. Přesto však i ona podléhá lásce a, jak o této legendě vyprávějí dochované středověké obrazy, je nakonec prozrazena v okamžiku, kdy porodí dítě. Ačkoli se katolická církev ve středověku snažila všechny důkazy o tomto příběhu zničit a snažila se onu historiku prezentovat pouze jako středověkou fantazii, není dosud zřejmé, zda skutečně nešlo o historickou postavu. Navíc dodnes existuje formální zkouška pohlaví nově nastupujícího papeže. Jedná se o nebyvalý příběh plný tajemství, vášní, touhy po vzdělání i obětování se. Naše divadlo uvádí muzikál, který se stal v roce 2011 v Německu Muzikálem roku, jako druhé na světě v české premiéře. *Papežka* obdržela v uplynulém roce mnohá ocenění: v anketě portálu i-divadlo.cz získala 1. místo v kategorii Nejoblíbenější inscenace, v divácké anketě Křídla obsadila 2. místo; představitelka hlavní role Hana Holišová získala Cenu Thálie, byla vyhlášena nejpobulárnější herečkou v anketě Křídla i ve zmíněné anketě portálu i-divadlo.cz a odborná porota časopisu *Instikt* ji zvolila za nejvýznamnější muzikálovou osobnost České republiky. *Papežka* je zkrátka úžlostí na české muzikálové scéně.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Hana Holišová nebo Svetlana Janotová, Ladislav Kolář, Petr Gazdík nebo Robert Jícha, Aleš Slanina, Igor Ondříček, Ivana Vaňková, Stanislav Slovák, Jakub Przebinda, Rastislav Gajdoš, Lenka Janíková, Milan Němec nebo Lukáš Vlček a další.

Julian Fellowes, George Stiles, Anthony Drewe:

MARY POPPINS

Městské divadlo Brno přichází ve spolupráci s Cameron MacKintosh Ltd. a produkcí Walt Disney s rodinným muzikálem *Mary Poppins*, českým divákům známým v první řadě díky divadelnímu remaku proslulého filmu z roku 1964, ověřeného pěti Oscary. Ten vznikl na motivy dětských knížek známé anglické autorky P. L. Traversové.

Náš příběh se odehrává v Londýně konce 19. století a jeho hrdinkou je originální vychovatelka Mary Poppinsová, která se

zjeví na přání malých dětí Banksových, jimž rodiče nevěnují příliš pozornosti. Tato dokonalá vychovatelka disponující kouzelnými dovednostmi prozáří jejich dětský svět hravostí, svobodou a fantazií a zcela převrátí přísný řád Banksovců domu natolik, že nakonec dokáže proměnit i samotné rodiče. Protože jak říká sama Mary: „Stačí jen chtít a rázem vše je možné!“

Největší muzikálový producent všech dob, sir Cameron MacKintosh, čekal na možnost převedení filmové verze do divadelní podoby celých 40 let. Zcela jedinečnou divadelní show doplnil novými písněmi a vytvořil na jeho základě mimořádně výpravou podívanou, která sklízí úspěchy v Londýně i na Broadwayi.

Městské divadlo Brno se díky svému světovému renomé stalo teprve 6. divadlem světa, kterému byla pro uvádění tohoto úžasného muzikálu exkluzivně povolena licence.

Režie inscenace se chopil Petr Gazdík, držitel Ceny Thálie za rok 2009. Choreografie se ujala Lucie Holánková, scénografie je dílem Petra Hlouška. Těšit se lze na strhující hudební show plnou magie, náročná taneční a stepařská čísla a samozřejmě na úžasně představitelky titulní role: Alenu Antalovou a Radku Coufalovou.

Dále hrají: Dušan Vitázek nebo Denny Ratajský, Martin Havelka nebo Milan Němec, Jana Musilová nebo Markéta Sedláčková, Zdena Herfortová nebo Monika Světnicová, Tomáš Sagher nebo Lukáš Vlček, Ladislav Kolář nebo Karel Mišurec a další.

Tom Hedley, Robert Cary, Robbie Roth:

FLASHDANCE

Slavný americký hudební film z roku 1983 *Flashdance* režiséra Adriana Lynea se stal ve své době opravdovým diváckým hitem, vydělal více než sto milionů dolarů a během prvních dvou týdnů se prodalo více než 700 000 desek se soundtrackem, který vyhrál mimo jiné i Cenu Grammy. Uplynulo třicet let od vzniku tohoto fenoménu, jenž ovlivnil minimálně jednu generaci diváků. Příběh osmnáctileté dívky Alex Owensové, která přes den pracuje jako svářečka a v noci se věnuje tomu, co jí opravdu naplňuje, tedy tanci, a touží se dostat na taneční konzervatoř, uchvátil celý svět a písně z něj (např. *What A Feeling* či *Maniac*) se nenahraditelně zapsaly do dějin populární hudby.

Není divu, že se v roce 2008 rozhodl anglický divadelní producent David Ian tento romantický příběh s atmosférou oblíbených 80. let přenést na jeviště. Tom Hedley a Robert Cary napsali příběh lásky, touhy a splněných snů podle filmového scénáře, se známými melodiemi (v muzikálu se objevilo pět původních a šestnáct nových písní) a vznikla show, která nejdříve vyrazila na turné po Spojeném království a poté se několik měsíců hrála na West Endu v Shaftesbury Theatre. V současnosti probíhá její americké turné a připravuje se uvedení na Broadwayi. Je pýchou našeho divadla, že může tento dechberoucí a energičtější titul plný úžasných choreografií nabídnout i českému divákovi v evropské premiéře v překladu Jiřího Joska.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková, Ondřej Studénka nebo Dušan Vitázek, Hana Holišová nebo Viktória Matušová, Zdena Herfortová nebo Ivana Plhalová, Zdeněk Junák nebo Milan Němec, Igor Ondříček, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

PROGRAM PROSINEC

Činoherní scéna

1.12. ne	19.00	Podivný případ se psem	
2.12. po	18.00	Podivný případ se psem	SP
4.12. st	18.00	Jezinky a hezinky	PPP
5.12. čt	15.00	Dokonalá svatba	zadáno
7.12. so	19.00	Jezinky a hezinky	
13.12. pá	14.00	Dvojitá rezervace	
13.12. pá	19.00	Dvojitá rezervace	A5
14.12. so	19.00	Dvojitá rezervace	P
15.12. ne	19.00	Dvojitá rezervace	D
16.12. po	19.00	Podivný případ se psem	AB1
17.12. út	19.00	Podivný případ se psem	C2
19.12. čt	19.00	Všemocný pan Krott	C4
20.12. pá	19.00	Všemocný pan Krott	AB5
21.12. so	19.00	Dvojitá rezervace	A6
22.12. ne	18.00	Křídla 2012/2013	
27.12. pá	19.00	Zkrocení zlé ženy	
28.12. so	18.00	Jezinky a hezinky	
29.12. ne	18.00	Jezinky a hezinky	
30.12. po	19.00	Dvojitá rezervace	
31.12. út	18.00	Dvojitá rezervace	Slavnostní silvestrovská premiéra

Hudební scéna

1.12. ne	14.00	Jekyll a Hyde
3.12. út	19.00	Papežka
4.12. st	19.00	Papežka
5.12. čt	18.00	Papežka
6.12. pá	18.00	Papežka
7.12. so	14.00	Papežka
7.12. so	19.00	Papežka
8.12. ne	18.00	Advent a andělé 2013
11.12. st	19.00	Mary Poppins
12.12. čt	18.00	Mary Poppins
13.12. pá	18.00	Mary Poppins
14.12. so	14.00	Mary Poppins
14.12. so	18.00	Mary Poppins
15.12. ne	14.00	Mary Poppins
15.12. ne	18.00	Mary Poppins
16.12. po	18.00	Mary Poppins
17.12. út	18.00	Mary Poppins
18.12. st	18.00	Mary Poppins
19.12. čt	18.00	Mary Poppins
20.12. pá	19.00	Mary Poppins
21.12. so	14.00	Mary Poppins
21.12. so	18.00	Mary Poppins
22.12. ne	15.00 a 18.00	Vánoční koncert Javory
23.12. po	18.00	Vánoční koncert Javory
27.12. pá	18.00	Flashdance
28.12. so	14.00	Flashdance
28.12. so	19.00	Flashdance
29.12. ne	14.00	Flashdance
29.12. ne	19.00	Flashdance
30.12. po	18.00	Flashdance
31.12. út	14.00	Flashdance
31.12. út	18.00	Flashdance

Všemocný pan Krott

Silvestrovské představení

PROGRAM LEDEN

Činoherní scéna

2.1. čt	19.00	Podivný případ se psem	AB4
3.1. pá	19.00	Podivný případ se psem	A5
4.1. so	19.00	Podivný případ se psem	A6
5.1. ne	19.00	Podivný případ se psem	E7
6.1. po	19.00	Podivný případ se psem	A1
7.1. út	19.00	Podivný případ se psem	AB2
8.1. st	19.00	Dvojitá rezervace	AB3
9.1. čt	19.00	Dvojitá rezervace	A4
10.1. pá	19.00	Dvojitá rezervace	E5
11.1. so	19.00	Dvojitá rezervace	AB6
12.1. ne	18.00	Škola základ života	
13.1. po	18.00	Škola základ života	
14.1. út	19.00	Všemocný pan Krott	E2
15.1. st	19.00	Všemocný pan Krott	SP
16.1. čt	19.00	Podivný případ se psem	C4
17.1. pá	19.00	Podivný případ se psem	C5
19.1. ne	18.00	Dokonalá svatba	
20.1. po	19.00	Dokonalá svatba	
21.1. út	18.00	Jakub a jeho pán	PP1
22.1. st	18.00	Jakub a jeho pán	P18
23.1. čt	19.00	Zkrocení zlé ženy	
24.1. pá	19.00	Donaha!	
25.1. so	18.00	Donaha!	
26.1. ne	14.00	Donaha!	
26.1. ne	19.00	Donaha!	
27.1. po	18.00	Donaha!	
30.1. čt	18.00	Dvojitá rezervace	
31.1. pá	19.00	Dvojitá rezervace	

Hudební scéna

5.1. ne	18.00	Tříkrálový koncert	zadáno
17.1. pá	11.00	Mladý Frankenstein	
17.1. pá	17.00	Mladý Frankenstein	zadáno
18.1. so	19.00	Mladý Frankenstein	P
19.1. ne	19.00	Mladý Frankenstein	D/E7
20.1. po	19.00	Mladý Frankenstein	A1/AB1
21.1. út	19.00	Mladý Frankenstein	A2/AB2
22.1. st	19.00	Mladý Frankenstein	A3/AB3
23.1. čt	19.00	Mladý Frankenstein	A4/AB4
24.1. pá	19.00	Mladý Frankenstein	A5/AB5
25.1. so	14.00	Mladý Frankenstein	
25.1. so	19.00	Mladý Frankenstein	A6/AB6
26.1. ne	18.00	Mladý Frankenstein	
27.1. po	19.00	Mladý Frankenstein	
28.1. út	19.00	Mladý Frankenstein	C2/E2
29.1. st	18.00	Mladý Frankenstein	SP
30.1. čt	19.00	Mladý Frankenstein	C4
31.1. pá	19.00	Mladý Frankenstein	C5/E5

Martin Walser:

VŠEMOCNÝ PAN KROTT (Rekviem za nesmrtného)
Martin Walser (1927), autor dvou tučtů románů a řady divadelních a rozhlasových her, patří mezi nejvýznamnější představitele německé poválečné literatury. Velkou pozornost vyvolává netoliko spisovatelskou aktivitou, nýbrž i jako pravidelný účastník veřejných a politických debat, který se nevyhýbá kontroverzním a choulostivým tématům. Podle ankety politického měsíčníku Cicero z roku 2007 je druhým nejvlivnějším německým intelektuálem – hned po papeži Benediktu XVI.

Mimořádně vydatá černá komedie o „všemocném“ panu Krottovi, jenž už se může srovnávat pouze s Bohem, je satirickým podobenstvím o kapitalismu, který ne a ne zemřít. Starý finanční magnát Krott tráví sklonek svého života na terase luxusního vysokohorského hotelu společně se svou ženou Elfičkou a její sestrou a sokyní Mafaldou. Pečují o ně číšník Ludvík, jeho žena Róza a jejich syn Jenda. Krottovým životním krédem vždy bylo, že se všechno musí vyplácet. A protože ví, že on už se světu nevyplácí, čeká na někoho, kdo by s ním konečně zuřoval. Jeho odpůrci však k němu mají pořád příliš velký respekt. A tak se v apartmánu této živé mrtvolky pouze hromadí rakve s ostatky jiných... Hra měla premiéru v roce 1964 ve Freie Volksbühne v Berlíně. U nás se dosud nehrála. Inscenaci *Všemocný pan Krott* v překladu Jiřího Stacha a v režii Hany Burešové tedy uvádíme na jevišti MdB v české premiéře.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Jan Mazák, Michal Isteník, Irena Konvalinová, Lucie Zedníčková, Radka Coufalová, Vojtěch Blahuta, Viktor Skála a Rastislav Gajdoš.

Robin Hawdon:

DOKONALÁ SVATBA

Svatební obřad a chvíle před ním jsou obvykle situací, kdy se lámuo životní osudy. Tak je to i v jedné z nejlépe napsaných komedií současnosti. Bill s Ráchel jsou šťastní. Bill s Ráchel se budou brát. Oba se na svatbu velice těší. I Tom, Billův svědek, se těší. I Ráchelini rodiče se těší. A krásné svatební apartmá je pronajato... Jenže ráno před svatbou se Bill probudí v posteli po noci, kterou si nepamatuje, s dívkou, kterou si nepamatuje, a navíc si ani nepamatuje, co se mezi nimi dělo – a dívka říká, že leccos. Nezbyvá než ji okamžitě ukryt do koupelny a za vydatné pomoci svědka Toma a nebohě, do věci omylem zapletené pokojské Julie se pokusit vše utajit před nevěstou a její matkou, zatímco na radost pijící otec začíná působit hotelové obsluze mírné komplikace. Všechno se navíc definitivně zaplete ve chvíli, kdy Tom zjistí, která to dívka s Bilem strávila noc. Vše v této komedii záměn, lži a nedorozumění spěje k nevyhnutelné katastrofě, která se nakonec ukáže paradoxně být tím nejšťastnějším řešením. Skvostná klasická situáční komedie zkušeného britského dramatika Robina Hawdona obletěla od své premiéry v roce 1994 jeviště celé Evropy...

Režie: Stano Slovák

Hrají: Lenka Janíková nebo Svetlana Janotová, Milan Němec, Petr Štěpán, Hana Holišová, Lucie Zedníčková, Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš.

Milan Kundera:

JAKUB A JEHO PÁN

Světověznámý český prozaik napsal v roce 1971 brilantní melancholickou komedii, popisující roztodivné příhody šlechtického Pána a jeho plebejsky moudrého sluhu Jakuba. Text s podtitulem „pocta Denis Diderotovi“ však není pouhou dramataizací Diderotova románu *Jakub Fatalista* – je labužnický rozkošnicou variací jeho hlavních témat, hravým domyšlením Diderotových paradoxů očima ironického skeptika 20. století. Milan Kundera touto hrou vzdává hold jedné z největších rozkoší, jakou zná – rozkoši z vyprávění: radostně se kochá věcně se opakující lidskou pošetilostí i skepticky přemítá nad tím, „co je psáno tam nahoře“ a zdali jsme jako divadelní postavy napsáni dobře, či nikoli. Zároveň však Kundera svou vytříbenou komedii skládá – v nejistém světě, kde víme jen to, že jdeme vpřed, protože „vpřed – to je všude“ – v postavách Jakuba a Pána neokázalou poctu mužskému přátelství.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jan Mazák, Viktor Skála, Andrea Březinová, Lucie Zedníčková, Martin Havelka, Patrik Bořecký, Jakub Zedníček, Mária Lalková nebo Eva Ventrubová, Jaroslav Matějka, Jana Musilová, Ladislav Kolář a Vojtěch Blahuta.

Mel Brooks, Thomas Meehan:

MLADÝ FRANKENSTEIN

V metropolitních světového muzikálu si toto nové dílo již vydobylo mimořádnou pozornost, i když se jeho premiéra odehrála ve Spojených státech teprve v roce 2007. Děj tohoto muzikálu vychází ze stejnojmenného filmu z poloviny 70. let, který je parodií na klasické hororové produkce. Postava doktora Frankensteinova je ovšem známá již z počátku 19. století, kdy se poprvé vědec Viktor Frankenstein objevil v románu Mary Shelleyové, aby stvořil umělého člověka, ohyzného monstrem začíná své okolí. Od té doby se toto téma objevilo nesčetněkrát jak v literatuře, tak ve filmu i na divadle. Není tedy divu, že „děsuplný příběh“ oslovil i muzikálové autory, kteří mají na svém kontě i jiný kultovní komediální titul... Mel Brooks a Thomas Meehan totiž slavili úspěchy již s jinou jevištní adaptací slavné filmové předlohy. V roce 2001 měl premiéru jejich muzikál *Producenti*. Také *Mladý Frankenstein* nabízí výbornou zábavu. Vždyť potomek sic slavného, byť proklínaného vědce, mladý Frederick Frankenstein je děkanem na slavné univerzitě a se svým nechvalně známým dědečkem nechce být jakkoli spojován. Je tedy opravdu nemile překvapen, když se dozví, že po něm zdědil hrad v Transylvánii. Série hororové komických situací se začíná odehrávat ve chvíli, kdy se Frederick musí kvůli nově nabytému majetku do Transylvánie vydat. Setkává se tam s tajemným hrbáčem Igozem, děsivou houslístkou Frau Blücherovou i se snaživým inspektorem Kempem... Děj se zaplétá zvlášť poté, co ožije i „děsivé monstrum“, avšak díky parodickému nadhledu autorů vše končí smírem a smíchem. Muzikál byl nominován na tři ceny Tony a získal i cenu pro nejlepší muzikál v anketě divadelních kritiků. Naše divadlo jej uvede na Hudební scéně v české premiéře v režii Petra Gazdika.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Milan Němec nebo Jakub Zedníček, Karel Škarka nebo Miroslav Urbánek, Jiří Mach nebo Lukáš Vlček, Viktória Matušová nebo Sára Milfajtová, Tereza Martinková nebo Petra Jungmanová, Jana Musilová nebo Monika Světnicová a další.

Všemocný pan Krott

Rekviem za nesmrtelného

Činoherní scéna

14. a 15. ledna 2014

Dokonalá svatba

třeskutá komedie

Činoherní scéna

19. a 20. ledna 2014

Jakub a jeho pán

moudrá komedie

Činoherní scéna

21. a 22. ledna 2014

NA SKLENIČCE

S MIRKOU KOLÁŘOVOU

Miroslava Kolářová patří neoddělitelně k hereckému souboru Městského divadla Brno už od roku 1992. Letos zazářila v muzikálu *Flashdance*, který se stal velmi úspěšným vykročením do sezóny, a vzápětí dostala zajímavou příležitost v *Podivném případu se psem, netradiční „detektivce“*, v níž má hlavní roli patnáctiletý autista.

V muzikálu Flashdance střídáte na jevišti jako pečovatelka Louisa dvě partnerky – Zdenu Herfortovou a hostující Ivanu Plíhalovou, které alternují roli bývalé učitelky tance. Každá je jiná, mění se i pro vás představení podle toho, která z nich hraje?

Ani v reálném životě nikdy nepotkáte dva stejné lidi, natožpak na jevišti... Beru tu al-

ternaci Zdena Herfortová – Ivana Plíhalová především jako setkání se dvěma úžasnými dámami. Se Zdenou se známe už dlouho, společně jsme spolu hrály nebo se i alternovaly, Ivanku jsem poznala až při zkoušení *Flashdance*. Každá z nich je samozřejmě jiná, ale pokaždé mě obě baví a pracuje se mi s nimi výborně.

Po Flashdance přišla na podzim další velmi zajímavá premiéra – Podivný případ se psem. Jedná se o dramtizaci úspěšného románu M. Haddona – četla jste ho dřív, než jste začali zkoušet?

Při každém zkoušení se ráda nechávám inspirovat původní předlohou. V tomto případě se mi ale román dostal do ruky docela pozdě, takže jsem ho přečetla asi tak dva dny před scénářem, kdy už jsem navíc věděla, že budu tento titul zkoušet. Takže knížku jsem přeče jen četla s určitými scénickými představami.

Máte vy sama nějakou zkušenost s dětmi nebo s lidmi s autismem?

Myslím, a lidé kolem mě to potvrzují, že jsem docela empatická a soucitná. Často se stane, že bych se nejraději starala o všechny, kteří mají nějaký problém, skončili na ulici nebo se

dostali do těžké životní situace, a mnohdy to i dělám. S lidmi s autismem jsem se však setkala až při zkoušení, kdy jsme pro lepší pochopení jejich problémů navštívili zařízení sdružení Apla, které jim pomáhá. Měli jsme možnost popovídat si i s jednou mladou slečnou s autismem. Určitě to bylo setkání, na které nikdy nezapomenu.

Jinak obecně platí, že děti mám moc ráda. Vychovali jsme syna Jakuba a dceru Janiku a určitě se s námi nenudili. Teď vymýšlíme různá alotria pro vnuka Kubíka, mimo jiné společně připravujeme divadelní minipředstavení.

Mnohé herečky si stěžují, že s věkem ubývá rolí... Máte také ten pocit?

Lhala bych, kdybych řekla, že ne. Cítím to ale jako přirozený vývoj života herce, přesněji řečeno herečky. Na druhou stranu, zrovna v minulé i současné sezóně mám jednu krásnou roli za druhou, ať už to byla inscenace *Mefisto*, *Flashdance* či *Podivný případ se psem*...

Vypadáte výborně, takže si nemohu odpustit oblíbenou otázku herečkám: Jak to děláte?

Pokud to myslíte vážně, pak je to asi výsledek kombinace dobrých genů, práce, která mne

*S Vojtěchem Blahutou
v inscenaci Podivný případ se psem,
režie: Mikoláš Tyc*

*S Vojtěchem Blahutou
v inscenaci Podivný případ se psem,
režie: Mikoláš Tyc*

baví včetně stresu, jenž k ní patří, pohodové a vtípné rodiny a kontaktů s mladými lidmi. Ať už v divadle, nebo při individuálních setkáních.

Váš názor na plastické operace?

Proč ne? Pokud jde o řešení zdravotních problémů, je bezvadné, že medicína dokáže lidem pomoci nejen s nemocí, ale i s handicapem nebo mindrákem.

O divadelní kariéru se pokoušela a pokouší i vaše dcera Janika. Jak se jí daří?

Na to byste se měli zeptat Janiky, ale já myslím, že skvěle. V divadle vyrostla a v jeho prostředí se pohybuje pořád, ať už jako tajemnice Divadelního studia Marta, nebo hostující členka muzikálového souboru MdB. **Rozmlouvali jste jí někdy s manželem její umělecké ambice?**

Ne. Janika je cílevědomá a velmi pracovitá holka, která, když se pro něco rozhodne, tak si to vymluvit nenechá. Hlavně ani nebyl důvod jí něco rozmlouvat. Odmalička tancovala, zpívala, stepovala, krasobruslíla, hrála

na housle, od tří let účinkovala v divadle... Kdyby ji to nebavilo a nenaplňovalo, tak to nedělá. Ve škole vždycky stíhala a patřila k nejlepším, takže proč něco rozmlouvat?

Nedávno jste se přestěhovali z bytu do domku. Už máte zrekonstruováno?

Částečně, ale každý, kdo má dům, ví, že práce na baráku nekončí nikdy. Sotva skončíte se střechou, už se musí dělat elektrika ve sklepech. Navíc v našem případě je potřeba ještě k domu přidat péči o zahrádku. Na tu se chystáme na jaře.

Těšíte se na Vánoce? Jste herecká rodina – nezasáhlo někdy divadlo do vaší představy trávení Vánoc, když jste třeba museli kvůli představení odložit slavení na jinou než obvyklou dobu?

Kdyby zasáhlo jen do Vánoc... Za dobu, co jsme s manželem v angažmá, jsme si nejen my, ale celá rodina zvykli, že průběh svátků u nás nebude vždy standardní. Jednou jsme Vánoce slavili už dvacátého, protože Janika odjízďela na zahraniční turné. I tak to bylo ale

*S Květoslavou Ondrákovou
v muzikálu Šumař na střeše,
režie: Pavel Fieber*

se vším všudy, měli jsme v předstihu stromeček, kapra se salátem i koledy. Minulý rok byly Vánoce zase nadvakrát. Poprvé 24. jenom s mojí maminkou a s manželem a podruhé 31. prosince, ale opět s plnou parádou. Říkali jsme tomu štědrovečerní Silvestr. Život divadelní rodiny je holt často trochu divoký. Nikdy třeba nezapomenu na léto, kdy Láry (*herec Ladislav Kolář – pozn. redakce*) s Janikou odjeli na velké prázdniny na turné do Španělska a na mě zůstala rekonstrukce střechy na chalupě...

Kapr, nebo řízek?

Kapr.

A co cukroví – pečete?

Většinou mám v listopadu a prosinci dost práce, takže to jistí moje zlatá maminka, která pečce cukroví nejen ráda, ale i výborně.

Dodržujete tradiční zvyky, nebo máte nějaké svoje, „rodinné“?

Večeře, stromeček, betlém, koledy, dárečky. A hlavně celá rodina. Manžel s Janikou dopoledne navštěvují příbuzné a nezapomenou

se stavit i na hřbitově, kde leží ti, kteří s námi už bohužel nemohou být. Já chystám štědrovečerní hostinu. Kolem páté odpoledne se všichni, včetně našeho syna a jeho rodiny, mojí maminky, kamaráda Bédi a v posledních letech ještě manžela Janiky, potkáme a vždycky je u toho spousta legrace. Rozkrájíme jablíčka a pouštíme si i ořechové lodičky.

Kdy začínáte s nákupem dárků?

Později, než bych sama chtěla. Naštěstí děkuji době internetu za možnost objednání dárků až do domu. Hlavně ale u nás nosí dárky přece Ježíšek!

Říká se, že Pána Boha nejméně pobaví naše plány – nicméně, máte nějaké pro příští rok? Divadelní i soukromé?

Prála bych si, abychom byli všichni zdraví a šťastní. A když k tomu bude i práce, tak to bude moc fajn. Což vše přeji také čtenářům a divákům.

*Text: Jiřina Veselá,
Foto: jeř Kratochvíl*

TANČÍCÍ SVÁŘEČKA V BRNĚ POVÝŠILA

Muzikál *Flashdance* – tedy jevištní verzi proslulého tanečního filmu z 80. let – uvedlo nyní v evropské premiéře Městské divadlo Brno. Aby bylo zcela jasno. Kultovní snímek z roku 1983 v muzikálové verzi obletěl Velkou Británii už v roce 2008. Nynější přepracovaná podoba *Flashdance* však startuje shodou náhod na evropském kontinentě právě z Brna. Brněnští předběhli i odkládané broadwayské uvedení a západoevropské tažení titulu z Nizozemska se také teprve chystá.

Kýč skrytý v energické show

Generace dnešních čtyřicátníků má v živé paměti příběh půvabné osmnáctileté Alex, která přes den válí se svářečkou ve fabrice a v noci zase jako tanečnice v baru. Zasloužila se o to nejen tanečně skvěle tvarovaná hrdinka a diskotékové písně *Maniac* nebo *What a Feeling*, která později dokonce získala Oscara. Naivní love story chudé dívky a sociálně uvědomělého továrnického synka nebo plytké ponory do neutešené situace ocelářských dělníků v Pittsburgu našťestí válcuje energické zpracování. Velkou mírou ambicí a pozoruhodných výkonů

tu lze pozorovat na mnoha úrovních. Technicky náročný muzikál strhne výpravou, místy až vlezlou muzikou i jejím hudebním nastudováním, dále svižnými choreografickými čísly sboru a zejména tanečními i pěveckými výkony sólistů. Moša umí udělat velkou energickou show, aniž by ovšem potlačil či nechtěně ironizoval muzikálové ornamenty titulu, jako je romantická láska a vítězství talentu nad těžkým osudem hrdinky. Takže sentimentální či kýčové momenty *Flashdance* tady okatě netrčí a zajedou do publika jaksi automaticky spolu s bravurou muzikálového souboru Městského divadla v Brně. Před divákem brněnský *Flashdance* sklene výtečný taneční muzikál, jehož příběh má ale blíže k rodokmenu *Hříšného tance* než *Billyho Elliota*. Pro titul s pěti původními songy dopsali autoři oproti filmové verzi ještě šestnáct nových písní. Těšit se lze na hudebně zajímavě zpracované hity *Gloria* či *I Love Rock'n'roll*. Scénograf Christoph Weyers až dokumentárně sugeruje zmíněné sociální téma mizerné placečných dělníků prvky reálného prostředí. Obří hlediště obehnal realisticky vyvedenými železnými ingoty, které nehnutě rámují továrenské výjevy a vlastně jedno z témat večera. Choreografie Igora Barberice a Anety Majerové těží z opojného retra tanečních stylů vyumělkovaných 80. let, ale i klasického tance a v davových výstupech se nebojí ve třicet let starém kusu použít moderní raperské, hiphopové prvky či taneční street art dnešních velkoměst.

Celému dění na jevišti zcela přirozeně kraluje Svetlana Janotová v hlavní roli Alex. Herečka s černou kudrnatou parukou, jednou zalitá sprškou vody, rafinovaně svlékající podprsenku z vytahaného trika – v tomto všem jako by vypadla z oka filmovému předobrazu. Na rozdíl od něj Janotovou ve vypjatých tanečních scénách nikdo nedubluje. Mladá herečka téměř nesejde tři hodiny z jeviště a její pěvecký, herecký i pohybový výkon zaslouží velké uznání a lze mu věštit nejednu oborovou cenu. Stejně dovednosti na menší ploše předvádí také trio hrdinčiných kamarádek – Hana Holíšová, Hana Kovářiková a Andrea Březinová, která ve svém výkonu těží z neskutečných komických zkratk. Továrnický synek Nick je v podání Dušana Vítázka předpisový tenor i hrdina.

Brněnský muzikál *Flashdance* lze nahlédnout

jako hudebně taneční pohádku o umanuté Alex romanticky zápasící o nezávislost, lásku a přijetí na pittsburskou taneční konzervatoř. V pohádkách vítězí dobro nad zlem, v Brně nyní zvítězila inscenační hmota a její precizní opracování nad sentimentálním duchem titulu.

Luboš Mareček, Lidové noviny, 24. 10. 2013

SVĚTOVÁ PREMIÉRA FLASHDANCE V BRNĚ

O čtrnáct dní dříve než na Broadwayi se povedlo Hudební scéně Městského divadla v Brně premiérovat novou verzi muzikálu o chudé svářečce, která si díky své obsesi, talentu a pevné vůli dokázala splnit životní sen a stát se opravdovou tanečnicí.

V Brně je tak možno navštívit muzikál, který v roce 1983 viděli diváci jako film a následně se objevil na jevištích v roce 2008. Nyní se uvádí jeho přepracovaná podoba v režii ředitele divadla Stanislava Moši a v překladu Jiřího Joska. Muzikálový soubor získal opět příležitost se blýsknout. Režisér Stanislav Moša nepromarnil ani chvíli, aby protagonisty přivedl do efektních situací, které zahýbaly diváckým osrdím i bránicemi. Dařilo se mu ve spolupráci s autorem scény Christophem Weyersem a choreografem Igorem Barberičem a Anetou Majerovou. Choreografie je tu snad nejnositelnější složkou příběhu, prolínají se tu dva světy, rockový moderní tanec a klasika na špičkách.

Na imponzantní scéně, měnící se jen posunutím detailů z mohutné tovární haly na kabaret, domácí prostředí či ulici, se odráží beznadějně osudy obyčejných lidí, pracujících v továrně. Hlavní postava Alex tu pracuje jako svářečka (efektní je úvodní zážeh na tmavé scéně) a po večerech si naplňuje svůj sen – tančit. Prostředí nepřítel úspěšného kabaretu odhaluje problém drog a prostituce, nicméně Alex je tvrdá a zásadová a svodům nepodléhá. Ke štěstí dívku přivádí bývalá tanečnice Hana, která kdysi při hledání talentů ve školách dívku objevila a žíví v ní její dětský sen. Jen díky ní Alex svůj boj nevzdává. Hezký příklad pro mladé lidi, jak překonat beznadějnou paličatost a dřinou. Tanec je vášně.

Excelentní příležitost dokázala do de-

tailů využít představitelka Alex Svetlana Janotová. Je typově ideální svou postavou, její taneční kreace a schopnosti by obstály i v konkurenci tanečních profesionálů, herecky je bezprostřední a přesvědčivá, obdivuhodně pěvecky zvládá náročný part, ve kterém téměř neopouští jeviště po celou hru. O dobré pěvecké technice svědčí schopnost zpívat niterná píána po dvouhodinovém maratonu tvrdého rocku. To jen tak někdo nezvládá. Hlasově se dařilo i představiteli Nicka Dušanu Vitázkovi. Podařilo se mu vymodelovat životnou postavu. Dobrou komicí dvojicí byla Andrea Březinová jako Glorie a Aleš Slanina jako Jimmy, přesvědčivé a výrazově velmi zdatné bylo trio děvčat z kabaretu, které ztvárnily Hana Holišová, Hana Kovářiková a Andrea Březinová. Tvrdý rock a divoký rytmický spád nedaly vydechnout ani účinkujícím, ani divákům. Vstupy Zdeny Herfortové jako bývalé tanečnice Hany byly víc než osvětlením. Přinesly lidské teplo a opravdovost a dojímalý, přesto, že její slovník je mnohdy jadrný. Její pěvecké a taneční číslo s chodítkem nemělo chybu!

Orchestr pod vedením dirigenta Dana Kalouska hrál svižně. Andrea Kučerová se vyřádila na kostýmech, které někdy hrají samy za sebe a dokreslují komické situace. Z ostatních účinkujících je nutno zmínit také postavy dvou konkurenčních kabaretierů, Zdeňka Junáka a Igora Ondříčka.

Flashdance je dalším přitažlivým titulem, který osloví především mladé publikum, a to jak vynikajícími výkony, tak hudbou. Zdá se, že půjde o úspěšný titul.

Karla Hofmannová, KAM v Brně 11/2013

RECENZE: VŠEMOCNÝ PAN KROTT

V české premiéře uvedlo Městské divadlo v Brně na své Činoherní scéně hru německého dramatika Martina Walsera *Všemocný pan Krott*. Černou komedii v překladu Jiřího Stacha a za dramaturgického dohledu Štěpána Otčenáška s brněnským souborem nastudovala hostující režisérka Hana Burešová. Podrobnosti o inscenaci této u nás dosud neznámé hry přináší ve své recenzi David Kroča.

Německá premiéra hry *Všemocný pan Krott* s podtitulem *Rekviem za nesmrtelného* proběhla už na konci roku 1963, tedy ve stejné době, kdy na české jeviště poprvé vstoupila *Zahradní slavnost* Václava Havla. Oba tituly spojuje nejen doba vzniku, ale i poetika absurdní dramatiky. Na jevišti Městského divadla v Brně jako by znovu ožila zlatá šedesátá léta s jejich uměleckou nespoutaností a smyslem pro společenskou satiru.

Režisérka Hana Burešová inscenuje text Martina Walsera jako groteskní parabolou, v níž jde o nadčasovou karikaturu společnosti, která si zakládá na blahobytu. Modelový obraz světa, v němž vládne kapitalismus, představuje terasa luxusního vysokohorského hotelu. Pod alpskými vrcholky tu tráví své stáří finanční magnát Krott. Společnost mu dělají manželka Elfička, její sestra a nejspíš i sokyně v lásce Mafalda a číšník Ludvík se svou rodinou. Absurdita situace spočívá v tom, že Krott vlastně jen čeká na smrt, která však ne a ne přijít. Ačkoliv investuje do nesmyslných projektů a celý den pasivně proleží na skládacím lůžku, rozjetý byznys funguje a podlomené zdraví slouží. Krott si zkrátka může dovolit cokoli, a tak žije v blahobytu, zatímco jeho ideoví odpůrci končí v rakvích, které se na hotelové terase povážlivě hromadí.

Ironii a černý humor cítíme už z výtvarné podoby inscenace. Autor scény Tomáš Rusín akcentoval malebnost a exkluzivitu dějiště fotografií alpských štítů na horizontu, kostýmní výtvarnice Zuzana Štefuková Rusínova maskuje zbohatlíky do podoby živých mrtvol, jejichž nezbytnými doplňky jsou monumentální paruky nebo na krku chřastící šperky. Zásadní porci absurdity ovšem servíruje režisérka Burešová s pomocí stylizovaného herectví, v němž se komika rodí z napohled vážných situací.

Všemocný Krott Jana Mazáka má energii nezdolného investora, ačkoliv jeho bohorovně monology občas skončí srdečním záchvatem a během více než dvouhodinové inscenace takřka nevstane z lehátka. On opravdu může cokoli, ale jsou okamžiky, kdy je nám ho líto a spíš jej litujeme, než obdivujeme. Platí to zvláště při pohledu na jeho společnice. Manželka Elfička v podání Ireny Konvalinové a švagrová Mafalda Lucie Zedníčkové jsou obudné stařeny, jejichž vizáž prozrazuje, že ani sebelepší péče stárnutí nezastaví, ba někdy může působit i kontraproaktivně. Nejzajímavější postavu inscenace vytváří Michal Isteník v úloze číšníka Ludvíka. To není ušlápnutý poskok, jehož úkolem je pouze nosit jídlo a pítí, ale hotový manažer. Jakkoli musí občas sklopit hlavu a zahodit pocit důstojnosti, je to on, kdo má na Krotta největší vliv a až nebezpečně tak zasahuje do osudů jiných. A právě Ludvík demonstuje hořkou a nadčasovou pravdu, že být sluhou na správném místě se zkrátka vyplácí. Hořká komedie *Všemocný pan Krott* je nepochybně dramaturgický objev a na jevišti Městského divadla v Brně také vkusná a poučná zábava.

David Kroča,

ČRo3 – Vltava, 22. 10. 2013

RECENZE:

ZORRO DOBÝVÁ DIVAČKY V PRAZE. HYBERNIA SE NOŘÍ DO CIKÁNSKÝCH RYTMŮ

Praha se konečně dočkala, z Brna dorazil maskovaný kavalír. Zorro se pokouší vrátit pořádek a spravedlnost do rodného města i získat srdce své dětské lásky. I když nedostává příliš prostoru, charisma mu rozhodně neschází.

Kdo by neznal nesmrtelný příběh muže v černé masce. Původní námět Isabel Allende získal během let mnoho adaptací jak v divadle, tak na stříbrném plátně. Jeden z nejnovějších počínů, původem z Londýna, se právě pokouší oslovit pražské publikum.

Zorro je naprosto jiný typ muzikálu, než jaký jsou čeští diváci zvyklí. Nečekejte moc sladkých duetů ani prostoru pro jednotlivce. Po této stránce se jedná spíš o činoherní kus. Výraznou pěveckou složku ale zastává početná, skvěle sehraná company.

Ani v ohledu kostýmů se hlavní postavy příliš neliší od zbytku obsazení. Jediný jiný je samozřejmě Zorro. A to i ve výstupech jako Diego. Jak by také ne, potřebuje přeci bratra přesvědčit o svém podivínství. A jak jinak na to, než s obřími dámskými náušnicemi, lesklým zeleným kabátkem a námořnickým kloboukem.

V roli Diega/Zorra jsem měla možnost vidět Roberta Urbana. A i když se nejedná o jedničkové obsazení, musím říct, že mě by tedy svým šarmem dostal. Hodný chlapec, mstitel a romantický milovník v jednom. Tak přesně takový je Zorro v Urbanově podání.

Se všemi svými dubléry je Urban natolik synchronizovaný, že některým divákům opravdu trvalo, než si všimli, že je jich víc. Jeden herec by přeci jen nemohl být na tolika místech najednou, ale Urbana pravděpodobně prozradil až plášť, který jeden z představitelů ztratil během souboje. Ale když se objevil na druhé straně jeviště, plášť znovu měl.

Toto je ale drobnost, která neměla na celkový kladný dojem příliš vliv. Hudba Gipsy Kings se nese v cikánských rytmech a pomalejších songů se objevuje poskrovnu. Zkrátka opravdu se nejedná o tradiční muzikál. Pro pražské diváky je neobvyklé i obsazení.

Ze svých muzikálových stálic mohou vídat Moniku Absolonovou, Radku Pavlovčinovou a Romana Vojtka. Zbytek obsazení tvoří herci Městského divadla Brno. Pro Pražany většinou neznámé tváře a hlasy, ovšem s výraznými kvalitami.

Robert Jícha v roli Ramóna byl natolik přesvědčivý, že jsem ho nesnášela už po druhém výstupu. A co teprve v přímé konfrontaci s uvězněným otcem. Zloba z něho sálala až do zadních řad a touha po moci byla snad silnější než touha po samotném životě.

Zhlédnuté obsazení bylo obecně velice kvalitní. Herci divákům zprostředkovali nevšední zážitek. Přála bych si více takových povedených muzikálových inscenací na českých jevištích.

Hudbu z velké části tvořil kytarista a dva trumpetisté přímo na scéně. I v tomto ohledu jde o poměrně inovativní kus. Scéna sice není ničím moc nová, ale do celkového konceptu sedí, stejně jako kostýmy. Ničím překvapivé, ovšem maximálně účelné a praktické.

Brněnští tvůrci potvrdili, že na muzikály mají skutečně talent a světového muzikálu se chopili se vši důstojností.

Kateřina Valalík Čermáková,
www.divadelni-magazin.cz, 18. 10. 2013

Pokračování na str. 32

*Zdeněk Helbich,
Stano Slovák,
Andrea Kučerová,
Dalo Černák*

*Bettina Migge,
Stanislav Moša*

*Xavier Naido,
St. Moša*

*St. Moša,
Aneta Majerová,
Georg Heckel*

*Elisabeth Sikora,
Andrea Kučerová*

*Franz Negler, St. Moša,
John Dew, Xavier Naidoo*

Premiéra

Timm Thaler –Staatstheater Darmstadt

Xavier Naidoo, Markus Heitz, Michael Herberger

Ve světové premiéře uvedlo německé Staatstheater Darmstadt pohádkový muzikál *Timm Thaler*, který vznikl v koprodukcii s Městským divadlem Brno, v režii Stanislava Moša. Nadšené premiérové obecenstvo odměnilo autory, realizační tým i herce bouřlivým dvacetiminutovým potleskem vestoje. Brno se může na kouzelný příběh o chlapci, který prodá svůj zvonivý smích ďáblu, těšit již příští sezónu!

režie: Stanislav Moša
scéna: Christoph Weyers
choreografie: Aneta Majerová

„ZORRO“ ZAZÁŘIL V PRAŽSKÉM DIVADLE HYBERNIA

Po úspěšném uvedení muzikálu *Mary Poppins* Městské divadlo Brno opět spojilo své síly s divadlem Hybernia a poslalo do hlavního města muzikálovou komedii *Zorro*. V hlavních rolích opět uvidíme členy brněnského souboru i nové tváře, známé z pražských muzikálových jevišť.

Březnovou premiéru *Zorra* v Brně jsme navštívili. Až na malé detaily je inscenace v Praze stejná jako v Brně a podílel se na ní i stejný tvůrčí tým. Přece jen ale musíme uvést stručná fakta: *Zorro* měl premiéru v Londýně v roce 2008 a jeho autor John Cameron se rozhodl v příběhu použít známé hity kapely Gipsy Kings, jako např. *Djebi Djoba*, *Bamboleo* a *Baila Me*. Z toho plynula i podmínka, že při uvedení musí být použita hudba nahraná samotnými Gipsy Kings, takže živou kapelu nečekejte. Částečně se toto nařízení produkční agentury vlastnické licenci na *Zorra* podařilo obejít režisérovi Petrovi Gazdíkovi, který momentálně patří k režisérským špičkám muzikálového žánru. Na jeviště umístil po stranách dva trumpetisty a přímo do děje kytaristu.

O tohle a o další režisérské nápady nebudou pražští diváci ochuzeni, stejně jako o kouzelnické triky, svižné soubroje Josefa Juráska a dechberoucí choreografii Lucie Holánkové a Pavla Lhotského, pod jehož vedením podstoupili sólisté i company intenzivní kurz flamenca, který je nedílnou součástí představení.

Kromě převzatých hitů uslyšíme i původní písně, na jejichž provedeném překladu se podílel režisér s Janem Šotkovským. Výrazným plusem je, že písně Gipsy Kings byly přeloženy pouze částečně, nebo vůbec.

Menších změn se ale dočkala scéna, v Praze uvidíme spíše odlehčenou verzi kulis. Je to pochopitelné, obě divadla jsou jiná. Vyznění příběhu to nijak neubližuje, až na scénu, kdy se maskovaný Diego alias Zorro setkává s Luisou. Přesněji řečeno jí přes balkon vrhne do koupelny, kde dívka odpočívá ve vaně. V Brně byl pokoj s vanou umístěn skutečně tak, aby musel Zorro na balkon vyšplhat, tady je vana umístěna dole, stejně jako na West Endu. Musíme uznat, že efektnější byl původní nápad.

Toho, že panuje jisté napětí mezi muzikálovými fanoušky z Brna a Prahy, si jistě všiml každý, kdo pročítá naše komentáře. Týká se to hlavně změn

v obsazení, když se inscenace z Brna stěhuje do Prahy, proto se tentokrát budeme věnovat hlavně hereckým, tanečním a pěveckým výkonům. Ač má *Zorro* poměrně jednoduchý příběh, je do jisté míry velkou výzvou pro sólisty i company, a to kvůli náročné choreografii, velkému množství činoherních scén a také kvůli původním písním. Těch sice není mnoho, ale ukrývají v sobě dost zrádných nízkých i vysokých tónů.

Jak se s tím vším popasovali pražské muzikálové tváře? Obstály ve srovnání s brněnskými kolegy? Všechny zraky se samozřejmě s napjatým očekáváním upínaly k Monice Absolonové. Ta má celou řadu fanoušků i odpůrců a soudě podle komentářů nic mezi tím neexistuje. Odpůrci ji budou vždy spílat a fanoušci milovat, ať předvede jakýkoliv výkon.

Monika Absolonová urazila ve své muzikálové kariéře velmi dlouhou cestu a je vidět, že jejím cílem je překonávat samu sebe. Role *Inéz v Zorrově* je náročná tanečně, herecky i pěvecky a představovala pro Moniku snad větší výzvu než *Mary Poppins*. Sami jsme byli zvědaví, protože Ivana Vaňková nasadila laťku skutečně velmi vysoko a hlodaly v nás pochybnosti, zda Monika *Inéz* zvládne.

Jakmile se ale Absolonová dostane do pádných a schopných režisérských rukou, podává ty nejlepší výkony. Pro ni očividně platí, že čím těžší role, tím oslnivější výkon a přesně takový předvádí jako *Inéz* a za Vaňkovou vůbec nesaostává. Jako *Inéz* působí tak, jak má, tedy jako femme fatale, hybatelka děje, rozená vůdkyně, živelná, empatická žena, která je zároveň moudrá a má dobré srdce. V hereckých i tanečních částech je Absolonová velmi přirozená a pěvecky naprosto suverénní. Závěrečné ovace si zasloužila. Ať už patříte do tábora jejích odpůrců, či obdivovatelů, uznáte, že Moničina *Inéz* je královnou jeviště a Monika sama je velký dřič, který nikdy nebude nic dělat polovičatě. Těšíme se, čím nás překvapí příště.

Největším mužským hrdinou pro nás na premiéře nebyl paradoxně Zorro, ale Roman Vojtek v roli Ramóna, Diegova bratra. Vojtek si v médiích liboval, že konečně dostal šanci se vyloupnout ze škatulky dobráků a milovníků a je na něm vidět, že si svou první ryze zápornou roli velmi užívá. Je to zkrátka vlk v rouše beránčím, bude vás z něj mrazit v zádech a v závěru vám ho

bude i líto. Jeho Ramón je tak směsicí velmi dobře zahrané krutosti, šílenství, ale i zoufalství, které se zrodilo z hluboko zakořeněné žárlivosti na vlastního bratra.

Postava nemá příliš pěveckého prostoru, má jen jednu náročnou píseň, Vojtek ale záladné výšky vyzpíval. U něj můžeme jen litovat toho, že nemá více tanečních scén, když víme, jaký je Roman Vojtek schopný tanečník.

S Dušanem Vitázkem nejde Vojtka srovnávat, protože každý je jiný. Záleží na vás, jaký Ramón vám vyhovuje, zda maniak s andělskou tváří nebo drsnák s tvrdým pohledem, za kterým se ukrývá jen chlapeček, který pouze toužil po pozornosti otce.

Role Zorra je typově o individuálních preferencích. Pokud si představujete tajemného mstitele jako černovlasého Španěla ala Antonio Banderas (což je i moje představa), tak tuhle podobu rychle pusťte z hlavy, jinak budete mít se světlovlasým Markem Holým problém, minimálně na začátku. Pokud ale Holý nenaplní vaše představy o tom, jak má Zorro vypadat, tak vás přesvědčí herectvím a navíc má i potřebné charisma.

Radka Pavlovčinová měla na českou muzikálovou scénu přímo raketový nástup. Hned první role čarodějnice v muzikálu *Robin Hood* ji vykapulovala mezi umělce, kteří dokážou na jevišti skloubit všechny důležité složky, které muzikál vyžaduje, tedy tanec, herectví a zpěv.

Radka zvládá taneční výstupy v *Zorrově* bezchybně a s potřebným temperamentem, který k flamencu patří. Snaží se i v činoherních scé-

nách, ovšem tady ji vácují herecky zkušenější kolegové, ale nutno podotknout, že přímočará role Zorrově milé, bojující neohroženě proti bezpráví, nedává příliš mnoho prostoru k nějaké invenci.

V roli kapitána Garcíi jsme na premiéře viděli Milana Němce. García je sice vedlejší role, ale prochází největším charakterovým vývojem. Nejdříve směšná figurka a Ramónův poskok, pak zamilovaný muž, který v sobě hledá hrdinu – to všechno je García a Němcovi se podařilo jej takto vystihnout a zahrát.

Oldřich Kříž ve dvojroli starého cikána a Dona Alejandra doplňuje skvělé výkony ostatních, navíc má jako vypravěč velmi příjemný hlas. Svůj pěvecký um předvede při jednom emocionálně vypjatém sólu, a tak zamrzí, že nemá více prostoru.

V company se také objevují jména brněnská i pražská, někteří jsou aktivní na obou scénách. Company tančí, zpívá, někteří mají i sólové pěvecké výstupy. Obtížné to mají pánové, ti předvádí i pár akrobatických kousků, když se na scéně vyskytuje více Zorrů najednou a děti v publiku se diví, jak to ten Diego stíhá, že během vteřiny zvládne vyběhnout z pravé části jeviště a hned pak zase z levé.

Zorra doporučujeme. Každopádně vás musíme varovat, že po skončení představení budete trpět příznaky neodolatelné touhy tančit. Takže ... BAILA BAILA BAILA BAILA BAILA ME!

Andrea Ulagová,

www.musical.cz, 20. 10. 2013

Igor Ondříček

CABARET

zako

Bohumil Vitula,
Hana Kovářková

Jakub Uličník

foto: Radek Smutný

Bruo

Jako novinku jsme pro vás připravili již druhou část kabaretního večera plného zábavných scének, filmových dotáček, tanečních a pěveckých vystoupení, která reagují na aktuální dění kolem nás. První dvojduo jsme věnovali dovoleným a vínu a tentokrát si vzali na paškál autoři Michal Isteník, Alan Novotný, Igor Ondříček, Jakub Uličník volby a Vánoce. Záznam pořídila Česká televize. Celkem uvedeme 10 kabaretních představení ve dvouměsíčních intervalech.

*Vojtěch Blahuta, Marta Matějová,
Miloslav Čížek, Lucie Zedníčková*

2. a 3. LISTOPADU 2013

KABARETNÍ PŘEDSTAVENÍ NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

Ray Cooney je kritikou často a právem označován za nekorunovaného krále (nejen) britské frašky, za v pravém slova smyslu národní poklad. Jeho frašky jsou dokonale sestrojené „mašiny na zábavu“, roztáčející šílený kolotoč převleků, záměn, výmluv, skrývání a komických nedorozumění přímo s matematickou přesností. Na českých jevištích zdomácněly již skoro všechny jeho vrcholné komedie (*1+1=3*, *Peklo v hotelu Westminster*, *Dvouplošník v hotelu Westminster*, *Prachy? Prachy!*, *Rodina je základ státu* atd.) a dočkaly se řady uvedení profesionálních a amatérských. Cooneyho raná tvorba však doposud skrývala pro česká jeviště malý klenot – s Johnem Chapmanem, s nímž působili po sedm let jako autorská dvojice (v Městském divadle byla před několika lety k vidění jejich další společná komedie *Vydrž, miláčku!*), sepsali již v roce 1969 výtečnou komedii *Move Over, Mrs. Markham* (tedy zhruba Udělejte místo, paní Markhamová), kterou pod názvem *Dvojitá rezervace* uvádíme v MdB v české premiéře.

Přběh, jak už to bývá u dobré frašky obvyklé, je roztomile důvtipný: Philip Markham je úspěšný nakladatel dětské literatury, který však má v poslední době dost starostí. Jeho manželka mu dává stále důrazněji najevo, že ji nebaví manžel, který za romantický večer považuje společné pročítání korektur Medvídky Pú. Nadto jejich byt zařizuje módní designér – extravagantní Alistair Spenlow, jehož výstředky Philipovu konzervativnímu vkusu příliš nelahodí. A ještě navíc si jeho kolega, úspěšný svůdce žen Henry Lodge, chce půjčit právě onen byt během účasti Markhamových na jisté slavnostní večeři – a samozřejmě pro nic jiného než pro nemanželské zálety.

Philip mu byt nakonec půjčí, netuší ovšem, že k veselému dostaveníčku jej slíbila dát k dispo-

Ray Cooney

zici i jeho žena Joanna – a to nikomu jinému než Henryho ženě Lindě. A aby toho nebylo dost, během nepřítomnosti Markhamových si na byt brousí zuby i designér Spenlow, aby v něm konečně svedl Markhamovic služku Sylvii. Tři páry a dvojitá nevěra v jediném apartmá, už tím je na kaskádu omylů, nedorozumění, předstírání, vydávání se za někoho jiného atd. zaděláno. Cooney s Chapmanem však mají v rukávu ještě jeden trumf – autorku dětských knih Olive Harriet Smytheovou,

kteřá přichází v tu nejméně vhodnou chvíli nabídnout k vydání další díly své bestsellerové série Hafci. Opustila totiž bývalého nakladatele, protože začal vydávat nemravné knihy, což pruderní paní Smytheová s odporem k sexu nesenese...

Režie inscenace se ujal **Stano Slovák**, který má s komediálním žánrem v našem divadle již bohaté zkušenosti (*Dokonalá svatba*, *Dobře rozehraná partie*, *Měsíční kámen*, *Zkrocení zlé ženy*, *Donaha!*), a to se svým tradičním týmem – scénografem **Jaroslavem Milfajtem**, kostýmní výtvarnicí **Andreou Kučerovou**, skladatelem **Karlem Albrechtem** a dramaturgem **Janem Šotkovským** (ten je tentokrát i autorem překladu). Do ústřední dvojice zálety ostatních zmítaného manželského páru Markhamových režisér obsadil **Viktora Skálu** a **Markétu Sedláčkovou**, které doplňují **Petr Štěpán** (Henry Lodge), **Hana Kovářiková** (Linda Lodgeová), **Alan Novotný** (Alistair Spenlow), **Irena Konvalinová** (Olive Harriet Smytheová), **Andrea Březinová** nebo **Marta Matějová** (Sylvie), **Rastislav Gajdoš** (Walter Pangbourne) a **Svetlana Janotová** (slečna Wilkinsonová). Premiéra inscenace proběhne na Činoherní scéně 14. a 31. prosince 2013.

-jš-

Na terase Velvyslanectví České republiky v Paříži Jaroslav Matějka, Jana Musilová, Lucie Zedníčková, Eva Ventrubová a Martin Havelka s přáteli.

Lucie Zedníčková a Jana Musilová pro jistotu nahlédly do mapy.

Někteří si našli čas (Zdeněk Helbich a Andrea Kučerová) zaskočit koupit nějakou drobnost i na Montmartre.

Večer v Théâtre de l'Alliance française zahájil režisér komedie Stanislav Moša.

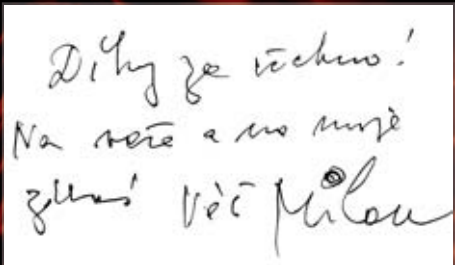
Mnoho úspěchu mu přišla popřát i Magda Vášáryová a Bettina Migge.

Lucie Zedníčková s Vojtjou Blahutou a večerní Paříž.

Choreografka Hana Kratochvílová měla na veletrhu tance „Dance Life Expo“ přednášku o divadelní choreografii.

Milan Kundera nešetřil díky.

Jana Musilová s Vojtjou Blahutou byli v Paříži jako doma.

V rámci 1. ročníku mezinárodní akce Noc divadel uspořádala brněnská divadla lampiónový průvod, který vyrazil z našeho Divadelního dvora.

Akce se zúčastnilo mnoho příznivců divadla.

S Viktorem Skálov na českém velvyslanectví.

Jiří Závěš a TGM na českém velvyslanectví.

Noc divadel ale patřila i dětem – na lampiónový průvod své potomky vzali Jiří Mach a Radka Coufalová.

Na průvod vyrazila i Janika Kolářová se svými blízkými.

PARTNEŘI DIVADLA

AQUAdem s.r.o.

AGRO TUŘANY

e-on

KALÁB®

Rexroth
Bosch Group

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

DOKOŘÁN PROSINEC 2013
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

189. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 11. 2013

Náklad 7 000 ks

Titulní strana

Betlém

foto: jeř Kratochvíl

PAPEŽKA 3. – 7. prosince 2013 na Hudební scéně

Napětí, emoce, překvapivé zvraty a především jedinečný příběh: v MdB usedne na papežský stolec žena! Středověká legenda vypráví o neobyčejně talentované dívce, která se svou touhou po vzdělání, odvahou a odhodláním naprosto vymyká uspořádání světa v 9. století. Nenechte si ujít muzikál ověnčený tolika cenami – v Německu byl vyhlášen muzikálem roku, v ČR nejoblíbenějším muzikálem v anketě portálu i-divadlo.cz, Hana Holišová získala za svoji Janu Cenu Thálie 2012 a zároveň byla zvolena nejvýznamnější muzikálovou osobností ČR!

Členka orchestru Městského divadla Brno. Foto: jeř Kratochvíl

Šárka Mitevová